

Ontspoord

“Hé, met mij. Ik krijg je niet te pakken, dus ik spreek het even in. Nou goed: we zien elkaar morgen. En nee, ik heb het haar nog niet verteld. Omdat ik denk dat ze me vermoordt. Maar ze moet het wel weten, vind ik. Dus. Zeg jij het maar.”

‘Jeetje, die kan overdrijven.’ Saar kijkt naar haar mobieltje waarop ze zojuist een voicemailbericht heeft afgeluisterd. ‘Wat een drama queen, wil je het horen?’ Ik schud van nee; ik weet hoe Lana is. ‘Ze zegt dat ik het maar moet zeggen, maar ik ga er niet tussen zitten. Ben je gek, ze zoekt het maar uit.’

Saar deint zachtjes mee op het rijritme van de trein, ze knijpt haar smaragdgroene ogen samen en tuurt naar het landschap dat aan haar voorbij snelt zonder dat ze het aanschouwt. De symmetrisch gerolde hooibalen, de talloze tinten groen en geel van het land dat als een geschapen quiltdeken over de aarde ligt, de koeien met hun lichtroze zakken vol romig kalfsvocht, de boer in legoformaat die harkend voorover gebukt zijn land lijkt toe te kussen. Ze graait plots met haar smalle hand in de stoffen hippiebuidel die als een achteloos gespleten pompoen geopend naast haar ligt. ‘Wil je ook?’, vraagt ze en steekt een rol zandkoekjes in mijn richting. Met voorzichtige vingers graai ik er een paar brokstukjes uit. ‘Maar nog even over Lana, ik ga daar echt niets mee doen, hoor’, ze laat haar wenkbrauwen een beetje zakken waardoor ze er op een woeste manier nog mooier uitziet. ‘Ja, dat zei je al’, ik veeg kruimels van mijn jeans weg en laat mijn blik verzinken in de grove structuur van het blauwe weefsel. Ik praat niet graag over haar, mijn Lana. Het meisje dat mijn hart kan vullen met vier seizoenen tegelijk.

‘Wat zou jij eigenlijk doen in mijn plaats?’ Het klinkt niet als een vraag maar als een uitnodiging en ik weet waartoe ik word geïnviteerd. Dat ik moet beamen dat Saar altijd gelijk heeft, dat ze zo doortastend is en feilloos menselijke verhoudingen kan sturen. Conflicten en intriges die als het ivoor en ebbenhout van strak gelakte klaviertoetsen gedwee dansen onder haar halfronde vingerkussentjes. Ik zwijg. ‘Nou, zeg eens wat’, zegt ze terwijl ze hard met haar hand tegen mijn knie port. Ik verschiet van de bruuske beweging. De stem van de conducteur die groetend door de coupé schalt, klinkt zalvend verlossend als de bel tijdens de lessen van Vermeulen. Met de gelijke bewegingen van synchroon zwimmers zetten we haastig onze mondkapjes op. ‘Zo dames, op weg naar plezier of gewoon naar huis?’, vraagt de conducteur terwijl hij geroutineerd onze vervoersbewijzen checkt. Ik kijk op in het bolle gezicht met de vriendelijke ogen, de oogleden die als vlezige luifeltjes op de lichte wimpers rusten. Alsof ze het zicht moeten behoeden voor onverhoedse agressie of eer krenkende onverschilligheid die de fragiele werklust zomaar op kiepen kunnen zetten. ‘We komen net van school. Examenweek’, antwoord ik met een bedoekte glimlach. ‘Ach zo. Doe maar goed je best, anders hangen ze geen vlag voor je uit’. Hij toont een ingestudeerde knipoog.

Saar peilt met rollende ogen naar mijn bijval in haar irritatie. ‘Pff, wat een dude’, zegt ze als de man weer verder gaat. We trekken zwijgend onze mondkapjes af. Saar ratelt verder: ‘Maar echt, ze kan zo belachelijk doen. Alsof Emmy haar zou vermoorden om zoiets sufs’. Tijdens het praten, swipet ze werktuiglijk door haar social media.

‘Jij wordt tenminste nog betrokken in iets sufs’, antwoord ik iets te fel.

Saar kijkt me verrast aan, het hoofd een beetje gekanteld, de ogen vol eureka-licht. ‘Aha, je bent gewoon jaloers dat Lana mij belde en niet jou’, zegt ze plagerig. De ontdekking verstijft elke vezel in mijn lijf; het spoort Saar aan om verder te vissen. ‘Oei Brenda, ben je verliefd op haar? Val je op meiden?’, klinkt het met volle mond. Ze is aan het staartje van de koekjesrol bezig. ‘Weet Lana het al? Wacht ik zal haar even bellen met het goede nieuws’, zegt ze opgetogen. Mijn hart bemoeit zich met het plan; het bonkt alsof het plots te groot is geworden voor mijn borstkas en eruit wil. Als Saar’s vinger in de contactenlijst bij Lana’s naam is beland, gebeurt het. Ik spring op en grijp de telefoon uit haar hand. Saar schrikt. Ik zie al snel dat ze vecht tegen een koekstukje dat in haar adembuis is geschoten. Ze maakt een puffend, zacht gierend geluid en kijkt met de ontzetting van iemand die is overrompeld door een snoeihard, onaanvaardbaar lot.

Ik schrik van de tweestrijd die tornado-achtig door mijn hoofd raast als ik naar haar schokkende gestalte staar. Wat moet ik doen? Haar helpen of...? En waar is de conducteur? Ik wacht op een teken, een ingebouwde ingeving om mijn besluiteloosheid te doorbreken. Wie is er eigenlijk nog in de coupé? Ik kijk koortsachtig rond en zie het eivormige, kale achterhoofd van een man voorin. Net op het moment dat ik wil roepen, dendert de trein meedogenloos de abrupte donkerte van de tunnel in. En alles wordt zwart.